

Sygn. akt I CSK 184/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń (...) w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) zasądza od Towarzystwa Ubezpieczeń (...) L. na rzecz M. B.
kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego Towarzystwa Ubezpieczeń (...) w L. od wyroku z dnia 26 marca 2020 r. Sądu Okręgowego w G., w sprawie z powództwa M. B., o zapłatę.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której żądał zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie pkt II poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie wnosił o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zakresie pkt II i III oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że powołanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 283/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.). Tymczasem w analizowanej skardze kasacyjnej nie wskazano przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, a skarżący ograniczył się do wskazania, że jako ubezpieczyciel ma wgląd we wszystkie sprawy sądowe dotyczące tego rodzaju odszkodowań. W dalszej części skargi skarżący wskazał wprawdzie kilka orzeczeń sądów rejonowych i sądów okręgowych, lecz podał jedynie ich sygnatury, nie wyjaśniając, jakie występowały w tych sprawach stany faktyczne. Nie można więc uznać, aby wykazane zostało istnienie rozbieżności w orzecznictwie.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 w zw. z § 10 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

